

Groeipijn: dat wat je raakt, daar ligt je kracht.

Met thermokleding aan stap ik zaterdagochtend op de fiets. De tocht moet me brengen naar Zutphen waar ik mijn eerste lesdag heb over het lezen van de tekentaal van kinderen. Met hoge verwachtingen en een koude neus fiets ik Deventer uit de vlakte door. Rood, oranje straalt de zon me net boven de horizon tegemoet. Het beeld wordt verstoord door wolkjes van mijn adem.

Met verkleumde vingers en een bezwete rug kom ik aan. Na wat opfrissen wacht er warme thee en vriendelijke gezichten. Allemaal vrouwen, net zo nieuwsgierig als ik. Uit alle hoeken van het land en uit allerlei beroepsgroepen. Gefascineerd kijk ik naar ze, want er is iets wat ons bind. HONGER... naar kennis?

Het eerste wat we doen is terug naar de krabbel en kras fase, waaruit 1,5 jarige beginnen de wereld te verkennen. Daar zit ik dan achter een tafel met een wit vel en twee krijtblokjes. Er wordt me verteld hoe een peuter tekent, welke techniek een jong kind gebruikt. De weerstand in mijn lijf groeit. Met een zucht pak ik de krijtjes en begin nogal systematisch te bewegen over het papier. Zou een peuter zich ook zo geordend over papier bewegen? Ik blokkeer bij het idee dat ik maar gewoon alles moet doen, alsof ik twee ben. Ondertussen is wel verteld hoe een tweejarige zich beweegt op papier. Ik geef me over, denk ik bij mezelf. Mijn tweejarige 'ik' wordt rebels... NEE, NEE en nog eens NEE! IKKE, IKKE, Ik zelf doen. Ga ik me na al die jaren laten vertellen hoe ik als tweejarige teken?!?

Dat was natuurlijk niet het doel van de oefening. Het ging om het verkennen en in beeld krijgen van hoe een gemiddelde peutertekening eruit ziet. Ik haat 'GEMIDDELD'! Alsof we alle kwaliteiten van mensen in één pot kunnen stoppen en dan een doorsnee, standaard maat kunnen geven aan wat genoeg/voldoende of goed is. Zijn er dan geen andere manieren om kwaliteit en ontwikkeling te waarderen en in kaart te brengen? Kunnen we het niet spiegelen aan de persoon zelf?

Op de PABO en in het onderwijs heb ik altijd weerstand gevoeld bij CITO, het meten van de ontwikkeling van een kind aan een landelijk gemiddelde. De verwachting die je dan schept over de schoolcarrière van een kind, maar ook over het zelfbeeld van het kind. 'Een kind gedraagt zich naar wat je van hem/haar verwacht' is één van de basisprincipes die ik als leerkracht heb meegekregen. Wat te zeggen over de verwachtingen die je naar ouders draagt.....

Teleurgesteld trap ik met de invallende duisternis weer naar Deventer. Van alles wat ik die dag heb gehoord werd ik nog wel het meest blij van de nieuwsgierigheid van mijn mede klasgenoten. Ik had me voorgenomen om me te richten op het leren lezen van kindertekeningen en een koppeling te maken naar de manier waarop ze bewegen en bouwen. Maar oude obstakels doemen weer op aan de horizon.... Gemiddelde... Iemand die mij vertelt hoe ik me hoor te bewegen.... Knorrig trap ik verder door de kou, broedend op een plan om hiermee af te rekenen. Tot ik dit uitzicht tegenkom:

